

[Gert Petersen]

man var klar over det, så havde man måske også mulighed for at høre på nogle argumenter imod det.

Jeg er bange for, at det er en slags blindkørsel, man er inde på i disse tider. Det bliver nemlig konsekvensen, når man konsekvent og varigt fratager disse organisationer selve deres eksistensberettigelse, nemlig retten til at forhandle, tage stilling og kæmpe for deres medlemmers interesser. Når denne ret fratages dem med den konsekvens, som det nu er sket i de sidste 5-6 år, så bliver de bare til rent udøvende organer på linje med skattevæsenet eller fyr- og vagervæsenet, der må nøjes med at administrere de beslutninger, som tages herinde.

Det kan jo selvfølgelig være, at folketetinget bliver fritaget for at give disse organisationer nådestødet, det kan være, at de begår frivilligt selvmord. Den traditionelle fagbevægelse, LO, er desværre på vej hertil. Det gælder i hvert fald ledelsen. Ét er, at man under protest affinder sig med et statsindgreb, som oven i købet ikke alene strider mod, hvad arbejdspladserne har krævet, men som også ligger uendelig fjernt fra, hvad LO-ledelsen for bare 14 dage siden kaldte ufravigelige krav. Noget andet er, at man udnævner denne ydmygelse til en sejr og regeringen til en anden og bedre, end den var for en uge siden. Det er at hilse løkken velkommen og velsigne bødlen.

Man bør mærke sig, at dette er tredje gang i træk, at en såkaldt overenskomstsituation klares af lovgivningsmagten. Tredje gang i træk, at LO-områdets løn- og arbejdsforhold skal ordnes af regering og folketing. Hvad så med 1981? Hvad med 1983? Det ender med, at hr. Thomas Nielsen kan blive departementschef hos arbejdsministeren. Det er den udvikling, som er i gang.

Jeg tror, at hvis ikke der sættes ind imod det, så kommer vi også til at opleve det her for fjerde og femte og for sjette og syvende gang, medmindre fagbevægelsens egne medlemmer er sig deres demokratiske ansvar bevidst og siger stop. Jeg håber, at de vil sige stop. Jeg håber, at de vil vende sig mod dette indgreb, at de vil sige nej til fortsat umyndiggørelse, at de vil stå fast på deres egne demokratiske rettigheder. Der er ikke andre til at forsvare dem end dem selv, for herinde i folketetinget er der ikke noget flertal, der er interesseret i at forsvare disse rettigheder.

Når jeg siger dette, har jeg såmænd ikke i særlig grad indgrebets indhold i tankerne. Det kunne være værre, det erkender jeg, hvis hr. Glistrup havde skrevet det, eller hr. Poul Schlüter havde skrevet det. Men det er ikke godt. Selv om mange sikkert synes, at det kan være godt med en uges yderligere ferie, så bør de huske, at de selv skal finansiere denne ekstra uges ferie med penge, som arbejdsgiverne i forvejen skyldte dem. Det samme gælder de i forvejen og i sig selv latterlige små beløb, der er afsat til forhøjelse af garantilønnen. Også her hentes midlerne fra penge, som de længe har haft til gode hos arbejdsgiverne. For slet ikke at tale om de mange lavt- og mellemlønnede i den offentlige sektor, som nu også skal underkastes et løndiktat, og som man takker for deres loyalitet, deres arbejdsindsats, med grove nedskæringer i reallønnen. Men lad det være. Indholdet i indgrebet kunne vel nok have været værre, men det er slemt nok, som det er, og jeg tror ikke et øjeblik på hr. Jens Thorsens forargelse; jeg tror, at han morer sig godt indvendigt.

Langt alvorligere er perspektivet i dette indgreb, fordi det er det tredje indgreb i træk. Vi må forudse det fjerde, det femte og det sjette indgreb i de kommende år, hvis ikke udviklingen brydes. Hvis den ikke brydes, er dette indgreb tegn på, at vi er inde i en udvikling, hvor magten i samfundet i stadig højere grad samles i hænderne på en lille gruppe kapitalejere, toppolitikere og topfolk i organisationerne og statsadministrationen. Der har aldrig været talt så meget om nærdemokrati som i disse år, og aldrig har vi været tættere på en total umyndiggørelse af lønmodtagerne, som udgør 80 pct. af alle erhvervsaktive i vort samfund.

Derfor hviler der nu egentlig et stort ansvar på medlemmerne af de faglige organisationer inden for såvel som uden for LO, og det er et ansvar for den demokratiske udvikling. Hvis dette får lov til at fortsætte, hvis regeringen får sin vilje, så sker der en udhuling af demokratiet. Enden på det hele bliver, at ingen længere har indflydelse på sin egen skæbne i arbejdslivet, sin egen tilværelse i arbejdslivet, men at magten i demokratiet's hellige navn overlades en ubestemmelig top, som ikke kan indskrænkes alene til arbejdsministeren, som rager højt op, men som det alligevel er højest betænkeligt at give al